

[Kofod-Svendsen]

Jeg er meget enig i det, økonomiministeren sagde om den europæiske centralbank, da han understregede betydningen af, at hver person og dermed hvert land havde én stemme, sådan at landene var ligestillede. Men jeg vil bede økonomiministeren uddybe lidt nærmere, hvordan man styrker Ecofinsamarbejdet, så man virkelig får en, skal vi sige effektivt modspil, et effektivt modspil til centralbanken, og hvordan man kombinerer det, at man får et effektivt modspil, med ønsket om, at vi kan føre en selvstændig finanspolitik.

På den ene side har vi altså brug for, at der er et samlet organ, hvor det er ministre med parlamentarisk ansvar, som kan matche centralbanken. Men samtidig ønsker vi en fortsat national selvstændighed på det finanspolitiske område.

Her er et problem, som ikke er så let at løse. Jeg vil gerne opfordre økonomiministeren til at være lidt mere konkret: hvilke tanker økonomiministeren har gjort sig for at sikre vor nationale suverænitæt, uden at vi satses så meget på den nationale suverænitæt, at det reelt bliver bureaukraterne i centralbanken, der bliver de bestemmende.

Jeg vil også bede økonomiministeren uddybe tidshorisonten for ØMU'en, for det synes jeg er et af de punkter, hvor jeg kunne have ønsket større klarhed i det udarbejdede memorandum. Og det er fasespørgsmålet. Der er her lagt op til, at fase 2 skal være kort, og det kan jeg godt tilslutte mig, hvis vi så fastholder, at man ikke skal ind i fase 2, før en række forudsætninger er blevet opfyldt under fase 1.

Så kunne man selvfølgelig vælge at kalde fase 1 for fase 2 a, forstår jeg, så den oprindelige fase 2 bliver 2 b; well, så bliver det jo lidt jongleren med tal, hvor man oven i købet sætter bogstaver på.

Men lad os få en nærmere præcisering af, hvornår er vi modne til at gå ind i den fase, om den så skal hedde 2 eller 2 b, som fører os ind i c eller tredje fase. Det synes jeg er det afgørende; det er ikke, om den ene eller den anden er kort. Men når vi går ind i den afgørende fase, som er et forstadium til afslutningen, hvilke forudsætninger skal så nærmere være opfyldt?

Jeg tror ikke, vi kan få en ØMU, hvis vi har et land, der har en inflation, skal vi sige på 12 pct., og et andet har 2 pct. Der synes jeg nok, at hr. Pöhl fra Tyskland har sagt nogle rigtige ting. Det kan så igen hænge sammen med, at den ty-

ske centralbank ikke ønsker at afgive magt. Det, det jo også handler om, er, at den magt, som den tyske centralbank har, nu bliver, om jeg så må sige, delegeret ud, så vi andre også er med, og der kan ligge motiver om, at man ønsker at bevare magten. Det kan jeg udmærket forstå. Men jeg synes samtidig, at Pöhl har peget på nogle spørgsmål, som man ikke bare kan komme udenom.

Jeg vil gerne høre, hvad man har tænkt sig nærmere at præcisere fra dansk side. Det kan jo ikke nytte noget, at vi sætter nogle tidsfrister, og det ser meget fint ud, at vi træder så ind i 2. fase – så kan man kaldé det lidt forskelligt, og så det skal gå rimeligt hurtigt. Hvis ikke forudsætningerne er til stede, så ender det jo blot med at blive en papirtiger. Det vil jeg være meget interesseret i at få uddybet, og også, hvordan Danmark dér argumenterer. På den ene side handler det altså om, at vi også ønsker at være offensive, men vi ønsker tillige, at det sker på en saglig og kompetent måde.

Der er to aspekter, jeg yderligere vil tage frem. Det ene er familiepolitikken. Det, jeg synes vi har utrolig meget brug for, er, at familien som den mindste enhed får mulighed for at trives, udfolde sig, og at vi ikke erstatter familien med en række institutionsløsninger. De skal være, om jeg så må sige, hjælpefunktioner for familien.

Dér mener jeg ikke vi har været gode nok i Danmark, men jeg håber ikke, at man i EF bliver præget af den danske institutionstænkning, men at Danmark faktisk lader sig inspirere af nogle af de andre europæiske lande, hvor man har et stærkt familiemønster, at vi får fastholdt det, og at vi lærer af dem i den videre udvikling.

Det sidste, jeg vil sige lidt om, er det forsvars- og sikkerhedspolitiske samarbejde. Jeg synes også, at formuleringerne i det udarbejdede memorandum er kloge og rigtige. Det, jeg vil lægge vægt på, er de transatlantiske forbindelser, for det er vigtigt, at vi fastholder NATO-samarbejdet. Jeg mener, NATO-samarbejdet har betydet meget også i den nedrustningsfase, vi nu glædeligvis er inde i, og det skal vi ikke bare kaste over bord.

Den anden søjle, jeg vil nævne, er CSCE-processen. Jeg tror, at NATO og CSCE-processen er to meget væsentlige instrumenter i det videre forsvars- og sikkerhedspolitiske samarbejde. Og mener man det, så tror jeg, vi skal sige, at